

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Сваку прилику Господ је искористио браћо и сестре, да поучи своје ученике, да поучи народ који га је свуда пратио, да остави поуку за свакога човека и за цео род људски до скончанија века. Чак и онда када су му људи приступали неискрено и тада је Господ користио ту прилику да открије тајне Царства небескога. Замислите да се човек усуди да куша Бога! А то је било. У данашњем Светом Јеванђељу се каже да неки књижевник, законик, приђе Исусу кушајући га. Усудио се да куша Господа Бога, да куша Сина Божијега. Како га је кушао? Хтео је да види, да га збунује, па га пита *која је највећа заповест у закону?* Мислећи на закон Мојсијев. Господ иако је знао да овај приступа са таквом мишљу да га куша, Он одговара онако како је једино могуће одговорити, и како и јесте: *Љуби Господа Бога својим свим срцем својим, свим умом својим, свом душом својом, свом снагом својом.* То је прва и највећа заповест каже Господ. А друга је као и ова: *Љуби ближњега својим као самога себе.* И додаје – о овим двема заповестима виси сав закон и пророци. То јест, све што су пророци говорили, све што је написано у светим књигама све се то своди на ове две заповести. И ако бисмо хтели да кажемо браћо и сестре, цело Јеванђеље Христово, све што је говорио, учио и делао, своди се на ове две заповести. На љубав према Богу и на љубав према човеку. На богољубље и на човекољубље, или на братољубље. То су две заповести које треба да красе, испуњавају оне који у Христа верују, који Његовим стопама иду, који га прате у животу своме и који слушају закон Његов и заповести Његове.

Љубав према Богу шта значи то? Свим умом својим, свом душом својом, свим срцем својим. То значи браћо и сестре, да душу своју са свим њеним својствима, силама, предамо у руке Божије јер она је од Бога нама и дата. А Господ је једном приликом рекао *дајте Богу Божије а цару цареву.* Дакле, ако је душа од Бога, а јесте, и са свим својим душевним силама, умом, осећањем, вољом, треба то и да предамо поново Богу. То је љубав управо да те дарове Божије не

поклонимо некоме другоме, да их не поклонимо непријатељу Божијем који ради на пропаст душа наших, него да их поклонимо Богу, да их вратимо Ономе који нам је дао и онакве какве нам је дао. То је љубав према Богу. Да цео живот свој предамо у руке Божије, да све што нам се деси у животу примамо са поверењем као из руке Божије, да нам се то догађа, да је то Господ допустио по својој мудрости, по промислу своме за наше добро, за наше спасење. Макар у том моменту не било нама јасно зашто нам се то и то дешава у животу нашем, зашто ми се десило то да сам урадио ово или оно, да ми се десило да ми је неко нанео неко зло, ипак са поверењем и са вером у Бога да, ако ја не знам Бог зна, и то ће бити на моје добро. Често пута прођу године, десет, петнаест, двадесет година прође па човеку онда дође у ум, аха то што се тада десило то је било због тога и због тога. Ето то је то љубав према Богу. А љубав према човеку – има ли веће љубави него човеку од самог према себи? Дакле, љуби ближњега свога као самога себе. Нико не жели себи, нормалан, нико не жели себи да нанесе бико какво зло, да учини себи било какву неправду, онда не треба то да чини ни другима. Али ова друга заповест увек зависи од оне прве. Братољубље увек долази после богољубља, љубав према Богу је прва и најважнија заповест а љубав према човеку друга и прати ону прву. Без љубави према Богу немогуће је имати љубав према човеку. Може се имати интерес, може се имати грешна жеља или неки послови са човеком, али се љубав не може имати. Јер шта је љубав према човеку? То је брига за његову душу, за његово спасење. Отац Јустин Ћелијски је говорио да је оно права љубав која обезбеђује ближњему живот вечни. То значи ако видимо да брат наш нешто грешни треба га посаветовати, поучити али са љубављу. Не са осудом, не са мржњом, не са клеветом, него са љубављу да се брат наш исправи ради спасења душе своје, ради добијања живота вечнога и Царства небескога. Та љубав према човеку браћо и сестре, потврђује ону љубав према Богу. Ове две заповести се не могу раздвајати једна од друге. Йубав према Богу се увек извија у љубав према човеку, а

љубав према човеку увек извире из љубави према Богу. Зато и каже Господ *о овим двема заповестима виси сав закон и пророци*. И ако бисмо хтели да Христово Јеванђеље скратимо, да га сажмемо, да буде што краће, онда бисмо могли да кажемо ове две заповести и да се у њима садржи цело Јеванђеље Христово и све остале заповести.

То што је Господ одговорио овоме закону који је пришао да га куша, браћо и сестре, важи за све људе свих времена до скончанија века, до Страшнога Суда. Те заповести важе и за нас данашње хришћане, и ми треба да се трудимо на овим двема заповестима. Али љубав према Богу и према човеку сједињене, то је љубав према Господу Христу јер Он је био и истинити Бог и истинити човек. Ко воли Господа Христа, ко верује у Господа Христа, он испуњава обадве ове заповести, обадве ове љубави показује. Христос је прави истинити Бог али и прави истинити човек, човек без греха. И љубав према Христу у ствари је израз ове две заповести Божије које је Господ дао у своје време преко Мојсеја јеврејском народу. Оне у Старом завету нису једна до друге као што је овде у Јеванђељу изнето, али се налазе тамо записане на два места и Господ је њих изабрао и казао овоме закону који је то требао и сам да зна јер се бави изучавањем закона, али он је пришао са једном рђавом мишљу да искуша Господа Христа и добио је прави одговор.

Нека би Господ дао да и ми данашњи хришћани примимо ове заповести Божије у срца наша, да се трудимо на овим двема заповестима, на љубави према Богу и на љубави према ближњему, односно на љубави према Господу Исусу Христу коме нека је слава и част у све векове векова.

Амин.